

Župnija
Ljubljana Sveti Križ

oznanila

“Saj ste vendar živi kamni!” (1 Pt 2,5)

September ■ 2021

Skrivnost križa

*T*edaj je poklical k sebi množico z učenci vred in jim rekel: »Če hoče kdo hoditi za menoj, naj se odpove sebi, vzame svoj križ in hodi za menoj.« (Mr 8,34) Te znane Jezusove besede se pojavijo v vseh treh sinoptičnih evangelijih. Bog nas na različne načine prosi, da sprejmemo, celo objamemo svoje trpljenje in stiske, ki izvirajo iz našega življenja v grešnem svetu. Čeprav se vedno znova sprašujemo, zakaj dopušča trpljenje, ga vsi izkušamo in povezujemo s križem.

Res, vsi nosimo svoje križe. Lahko gre za telesno, duhovno ali duševno trpljenje, ki nam ga povzročajo bolezni, pritiski, osamljenost, notranje stiske, rane, ki smo jih prejeli zaradi krivic, zlorab. Nenadoma mi umre ljubljena oseba, mojemu otroku v življenju spodleti, prenašati moram bolečino prekinjenega ali slabega odnosa. Vzrokov je nešteto.

Preden sprejmemo kateri koli križ v življenju, prosimo Gospoda, naj nam ga odvzame. Čeprav je Jezus rekel, naj vzamemo svoj križ, je sam vseskozi ozdravljaj, v svoji ljubezni in sočutju odvezal križe.

Prav tako želi odvzeti našega, saj ve vse o našem trpljenju, z nami trpi.

Skrivnost trpljenja

Nekateri ljudje od Boga prejmejo čudežne ozdravitve, drugi pa ne. To priča o tem, da je trpljenje globoka skrivnost. Tudi veliki molivci in sveti ljudje niso ozdravljeni, medtem ko drugi, ki skoraj nimajo vere, ozdravijo. Nekateri so ozdravljeni že po eni molitvi, drugi molijo leta, pa ne ozdravijo.

Slišali smo, da je bil svetemu Pavlu dan »trn v meso« (2 Kor 12,7). Ne vemo, kaj je bil njegov križ, morda bolezen ali govorna napaka, a Pavel je Gospoda vsaj trikrat prosil,

naj mu ga odvzame. Tudi Jezus je v Getsemaniju molil, naj mu Oče prizanese s trpljenjem. Vendar ni bilo prizaneseno niti Jezusu niti Pavlu.

Ko se torej v našem življenju pojavi križ, iskreno prosimo Gospoda, naj nam ga odvzame. Molimo z besedami, s katerimi je molil Jezus. Lahko kličemo kot slepi Bartimaj, ki se ga ni dalo utišati: *»Jezus, Davidov sin, usmili se me!«* (Mr 10,46-52) Bog nas ljubi in nas želi ozdraviti. Če bi nam zbolel otrok, bi nam bilo vseeno, če bi trpel? Seveda ne! Želeli bi narediti vse, kar bi bilo v naši moči, da bi se mu stanje izboljšalo. Do svojih otrok čutimo globoko sočutje. *»Če torej vi, ki ste hudobni, znate svojim otrokom dajati dobre darove, koliko bolj bo vaš Oče, ki je v nebesih, dajal dobro tem, ki ga prosijo.«* (Mt 7,11)

Treba je moliti, molitev nam pri-
naša moč, tolažbo, mir in upanje. Četudi ne razumemo skrivnosti svojega trpljenja, vztrajamo in zaupamo v Božjo dobroto in ljubezen.

Nositi svoj križ

Ko prosimo za ozdravitev, lahko molimo kot plemenita oseba, ki sprejme križ z dobrim namenom in se po svojih najboljših močeh trudi, se ne pritožuje in se ne prepušča samopomilovanju. Pa vendar, če se bo ta drža oprla le na naše plemenite namene in človeške moči, bomo prej ali slej izkusili malodušje, jezo, samoobtoževanje. Navsezadnje so nekateri križi resnično težki in preveč boleči, da bi jih nosili sami. Bog pa v naših križih išče vero, po njej nam želi dati svojo božansko milost, ki nam pomaga objeti križe našega življe-

nja. Jezus je svetemu Pavlu некоč rekel: »Dovolj ti je moja milost. Moč se dopolnjuje v slabotnosti.« Te besede so Pavla tako ganile, da je zapisal: »Vesel sem torej slabotnosti, žalitev, potreb, preganjanj in stisk za Kristusa. Kajti močan sem tedaj, ko sem slaboten.« (2 Kor 12,9-10)

Objeti križ v moči Božje milosti se precej razlikuje od tega, da se trudimo sprejeti križ po svojih močeh. Tisti, ki sprejmejo križ po Božji milosti, se iz dneva v dan bolj in bolj zanašajo na Boga. Prejmejo moč, ki je prej niso poznali. Moč, ki izvira iz ljubečega, usmiljenega Boga. Namesto da bi se osredotočali na lastno trpljenje, v svoji bolečini in težavah postanejo sočutni do drugih in tako postajajo vse bolj podobni Jezusu.

To je paradoks križa: trpljenja ne sprejemamo zato, ker je dobro ali nam je všeč, ampak ker je del poti vseh, ki verujejo v Jezusa Kristusa. Naši križi postanejo priložnosti, da se Jezusu približamo in ga slavimo.

Trpljenje nas združuje z Jezusom

Sveti papež Janez Pavel II. je vse življenje učil, da nas trpljenje združuje z Jezusom. V zadnjih letih življenja je v svoji bolezni in onemoglosti globoko pričal o tem, kar je učil. Leta 1984 je izdal apostolsko pismo o skrivnosti trpljenja z nas-

lovom *O odrešenjskem trpljenju*. V njem je na preroški način zapisal: »Notranja zrelost in duhovna veličina v trpljenju sta zmeraj sad spreobrnjenja in sodelovanja z milostjo Križanega Odrešenika. V središču človeškega trpljenja po Duhu Tolažniku deluje On sam. On sam preoblikuje naše duhovno življenje, tako da trpečo osebo približa sebi. On sam – kot notranji Učitelj in Vodnik – trpečemu bratu in sestri razkrije čudovito izmenjavo, ki je bistvo skrivnosti Odrešenja. Trpljenje je samo po sebi izkušnja zla. Toda Kristus je trpljenje spremenil v trdno osnovo končnega dobrega, večnega odrešenja.«

Če nam je namenjeno nositi križ, torej najprej prosimo za ozdravitev ali rešitev. Če pa križ ostane, prosimo Jezusa za njegovo milost, da nam ga pomaga objeti. Bodimo prepričani, da nam vedno prihaja na pomoč. Kot je zapisal sveti Janez Pavel II., je vse trpljenje zlo. Bog pa ga lahko spremeni v dobro, celo v velik blagoslov. Tako nas uči sprejeti trpljenje, po katerem nas pritegne bližje k sebi.

Vzemimo si trenutek časa in blagoslovimo vse, za katere vemo, da nosijo težek križ. Prosimo Jezusa, naj jim pošlje obilje milosti, jih krepi in jim podari svoj mir.

Barbara Sosič

Pomen svete spovedi (1. del)

*P*relomni trenutek med spovedjo iz »veroučne obveznosti« in osebno odločitvijo sem doživel na duhovnih vajah v 1. letniku srednje šole. Takrat mi je duhovnik po moji običajni izpovedi (grehe sem izpovedal, kot bi prebral seznam, popolnoma neosebno, v samostalniški obliki) zame sprejemljivih, ne preveč bolečih grehov rekel: »Nekaj te še teži, povej še tisto ...« Verjetno je videl, da sem še okleval. Takrat mi je prvič uspelo izpovedati greh, ki sem se ga sramoval in ga nisem upal z nikomer deliti. Ob tem pa sem doživel, da sem lahko tudi v tem slišan in sprejet in

da ni greha, ki mi ne bi mogel biti odpuščen. Lahko si predstavljate, s kakšnim veseljem in lahkoto sem odšel in stopal v življenje. A le do ponovnega padca. Če sem prvo oviro dokaj hitro in lahko premagal, je bila druga veliko težja – vedno znova povem iste stvari. Verjetno se je že vsak srečal s tem.

Vsak si želi, da bi v življenju hitro napredoval in bi grehe in napake premagoval z dobrimi navadami. Kasneje pa lahko tudi zaradi sramu, še zlasti če grem vedno k istemu spovedniku, pomislim: »Kaj pa si bo mislil?« Za eno in za drugo mislijo se še vedno skriva odpor

do spovedi in želja, da bi s svojimi grehi opravil in mi ne bi bilo treba hoditi v tisto omaro obtoževati se grehov. Krivega se pač nihče ne počuti rad.

Tukaj je na mestu vprašanje spovedne molčečnosti. Spovednik o slišanjem pri spovedi ne sme govoriti niti z osebo, ki mu je to zaupala, in kar je še težje – iz vedenja, pridobljenega pri spovedi, ne sme sprejemati odločitev, ki bi lahko razkrile njegovo vedenje o osebi in dejanju. Mirno lahko rečem, da mi je Bog s spovedno sodnostjo, ki sem jo prejel po duhovniškem posvečenju, podelil tudi milost pozabljanja. V spovednicah je navadno mreža, ki duhovniku zakriva pogled na spovedanca. Samo slišano veliko hitreje pozabim, kakor če osebo vidim in slišim. Na noben način pa ne gre, da bi kogar koli zunaj spovedi zaradi slišane obsojal. Ravno nasprotno, do nje ga imam več sočutja in usmiljenja, lažje ga razumem in še bolj cenim, saj vem, koliko ga stane boj. Vsakemu, ki pride k meni z dvomom o tem, kaj si bo duhovnik mislil, če bo vedel, da je storil to in to, odgovorim takole: »Duhovnik je pri spovedi v vlogi Kristusa, ki je usmiljen in sočuten do grešnikov. Postrani bi te lahko gledal le, če bi zakrknjeno vztrajal v nekem grehu. Spoved pa je kraj, kjer sem kot člo-

vek najlažje usmiljen in sočuten, ker ljudje pridejo in priznajo svoje napake ter se želijo poboljšati. Trd in strog bi moral biti le takrat, kadar kdo ne bil priznal napake in se ne bi želel poboljšati, ampak taki ne pridejo v spovednico. Ko mi nekdo izpove težek greh, sem kot duhovnik vesel in hvaležen, da je lahko iskren in želi v tem rasti. Velik je v mojih očeh, ker se želi poboljšati.«

kaplan Peter Stele

Pokliči me *Knjiga in čaj*

M

arijan Arhar, nenavadni ostareli župnik, ki so mu zadnja leta že pohajale moči, je živel neopazno, tako rekoč na koncu sveta. Neopazno? Vaščani s hišami ob cesti so se počasi navadili vsakodnevnih kolon avtomobilov, večinoma s tujimi registracijami, ki so se ustavljali pod vrhom hriba. Iz župnišča se je kar naprej slišalo zvonjenje telefona ... Ampak zanimivo je, da je bil župnik Marijan Arhar kljub temu mnogim nepoznan ali pa je bil površno ocenjen kot posebnež in samosvoj, čudaški duhovnik. Knjiga *Pokliči me* nam nekoliko odpre skrivnostni svet tega duhovnika s posebnim življenjskim poslanstvom. Enaintrideset let svojega duhovniškega dela je preživel na Črnem Vrhju, kjer se je počutil doma in od koder mu je bilo na koncu zelo težko oditi.

Pogovorni večer z gosti, ki bodo osvetlili lik duhovnika Marijana Arharja, bo na praznik povišanja svetega križa, 14. septembra, ob 20.00 v cerkvi Vseh svetih.

Prijazne besede so lahko kratke in preproste, njihov odmev pa je neskončen. (sv. mati Terezija)

Sprejem v župnijski pisarni

ponedeljek, torek, četrtek in petek
8.30–9.30 in 17.00–17.45

Pričakujemo ...

**PONEDELJEK–PETEK,
30. AVGUST–3. SEPTEMBER**

SREDA, 1. SEPTEMBER

PETEK, 3. SEPTEMBER

NEDELJA, 5. SEPTEMBER

PONEDELJEK, 6. SEPTEMBER

SREDA, 8. SEPTEMBER

SOBOTA, 11. SEPTEMBER

TOREK, 14. SEPTEMBER

SREDA, 15. SEPTEMBER

PETEK, 17. SEPTEMBER

SOBOTA, 18. SEPTEMBER

NEDELJA, 19. SEPTEMBER

vpis k verouku vsak dan od 17.00 do 18.00
na župnijskem dvorišču

ob 19.45 biblična skupina v župnijski knjižnici

- prvi petek, obhajanje bolnikov po domovih
- ob 19.45 začetek večerov za mlade v veroučni učilnici
- od 20.00 do 22.00 adoracija

pri sveti maši ob 10.00 blagoslov šolarjev ob začetku
novega šolskega leta

začetek verouka (po urniku)

- praznik Marijinega rojstva, svete maše ob 9.00 in 19.00
- ob 19.45 sestanek župnijske Karitas

ob 9.00 birmanska sobota

- povišanje svetega križa, župnijski praznik, sveti maši ob 9.00 in 19.00
 - ob 20.00 v cerkvi Vseh svetih pogovorni večer z gosti o duhovniku in eksorcistu Marijanu Arharju
- ob 19.45 biblična skupina v župnijski knjižnici

ob 20.00 v cerkvi Vseh svetih molitveni večer s
pričevanjem vojnega veterana

Stična mladih, vabljeni vsi mladi od 14. leta naprej

župnijsko praznovanje ob povišanju svetega križa

OBIŠČITE NAŠO SPLETNO STRAN

www.ljubljana-sveti-kriz.si

ŽUPNIJA LJUBLJANA SVETI KRIŽ

Na Žalah 2, 1000 Ljubljana

01 437 22 03

ljubljana-sveti-kriz@rkc.si

ODGOVARJA: Peter Možina

UREDNIŠTVO: Helena Reberc

LEKTORIRANJE: Marta Anžlovar

FOTOGRAFIJA: splet

URNIK SVETIH MAŠ

NEDELJE: 8.00 in 10.00

Tomačevo: 8.00

DELAVNIKI: 7.30 in 19.00

SOBOTE: 11.00 in 19.00

SPOVEDOVANJE

NEDELJE: 7.30–7.50 in 9.30–10.30

DELAVNIKI: 18.30–19.15